

OPAVSKÝ ROTARIÁN

Čtrnáctideník
Rotary Clubu
Opava
International
Číslo **26**.
Ročník II. Vyšlo
dne 10. 12. 2012
SLUŽBA NAD
VLASTNÍ
ZÁJMY

DNES 26 STRAN

RC WROCLAW

RC OPAVA INTERNATIONAL

Na snímku je pohled na část krásného polského města Wrocław. 26. listopadu 2012 sem přijeli zástupci našeho RC Opava International, Petr Zahnaš a Bohumil Křempek na domluvenou návštěvu RC Wrocław, jehož členové se schází v hotelu Dwór Polski (vlevo). Jejich mise byla úspěšná, protože dva týdny poté byli hosty v našem opavském klubu prezident wrocławského klubu dr. Ryszard Jadach a past prezident RC Wrocław dr. Maciej Sygit.

O tom jak to bylo, čtěte na stranách 2 - 6 v článku MEZINÁRODNÍ SPOLUPRÁCE NAŠEHO KLUBU, autora Petra Zahnaše.

MEZINÁRODNÍ SPOLUPRÁCE NAŠEHO KLUBU

Petr Zahnaš

Jedním ze čtyř základních cílů rotary je rozvoj mezinárodního porozumění, dobré vůle a míru prostřednictvím kolegiality osob různých profesí, spojených myšlenkou služby. To se v praxi uskutečňuje zejména prostřednictvím mezinárodní služby. Tato oblast činnosti rotary pomáhá mezinárodnímu porozumění propagováním dobré vůle mezi lidmi celého světa. Uvedené činnosti by se měly zaměřit na

mezinárodní výměnu v oblasti vzdělání a kultury, na speciální mezinárodní slavnosti a významné události, na mezinárodní setkávání. Na setkávání a spolupráci klubů i jednotlivých jejich členů a také společné akce mezi sousedními distrikty. Ačkoli náš klub navazuje na tradice z doby před i po druhé světové válce, je současný Rotary klub Opava International mezi kluby našeho distriktu, ve třetí periodě své existence, jedním z nejmladších. Naše aktivity byly v prvních letech činnosti klubu zaměřeny především na vlastní klubové projekty. Až v posledním období, vedle přirozené spolupráce s kluby našeho distriktu, jsme začali hledat také možnosti spolupráce s partnerskými kluby jiných distriktů. A snažíme se, aby hledání partnerů nebylo nahodilé, ale mělo svůj smysl. Aby vycházelo z toho, co je a může být nám i našim potenciálním partnerům společné. Už zhruba před rokem jsme se pokusili navázat kontakty s italským Rotary clubem ve Varese-Verbano, v milánském distriktu. Okres Varese a Opavské Slezsko symbolicky spojuje osobnost projektanta, stavitele a úspěšného podnikatele Angela Migliariny, který se v obci Coquio, poblíž Varese, v roce 1844 narodil a na Opavsku, na přelomu 19. a 20. století, působil. V Opavě také zemřel a na hřbitově v Kateřinkách je jeho rodinná hrobka. V únoru 2012 jsme dopisem oslovili prezidenta RC Varese-Verbano, ale zatím se další kontakty

obou klubů nerealizovaly. Vedle toho se naše pozornost a hledání partnerského klubu v letošním roce obrátila také na sever, do sousedního Polsko-bělorusko-ukrajinského distriktu. Tady jsme, jako zprostředkovatele a prostředníka, využili našeho přítele a příznivce opavského klubu, pana Zbyszka Rogowského ze spřáteleného RC Katowice. Dohodli jsme se, že jako ten nejpopovolanější (neboť právě on má v rámci svého distriktu na starosti hledání a navazování partnerských kontaktů klubů), nám bude nápomocen při našem hledání. A naší snahou, protože Opava leží ve Slezsku, bylo najít i partnerský klub v polském Slezsku. I tady nám šlo o to, abychom měli s potenciálními partnery něco společného, jakousi základnu, na níž by se mohla naše partnerská spolupráce rozvíjet. Právě společná příslušnost do jednoho

z historických evropských regionů nám připadala jako nejpřirozenější platforma pro rozvoj spolupráce v rámci mezinárodních kontaktů. A na tomto místě je potřeba říci, že se nám to, se Zbyszkovým výrazným přičiněním, podařilo. Našli jsme partnery ve Wroclawi a tak lze symbolicky říci, že spolupráci navázaly kluby ze dvou slezských hlavních měst, protože Wroclaw je a historicky vždy byla hlavním městem Dolního Slezska a Opava byla od roku 1742 a dosud je hlavním městem Slezska nejprve Rakouského, poté československého a nyní českého.

NÁVŠTĚVA VE WROCLAWI

Už v polovině listopadu dostalo vedení RC Opava od Zbyszka Rogowského zprávu, že se mu podařilo dohodnout návštěvu zástupců našeho klubu v Rotary klubu Wroclaw. V historicky nejstarším ze tří současných wroclawských klubů. Založen byl v roce 1930, jako devátý na

území tehdejšího Německa, kam v té době Dolní Slezsko s Wroclawí patřilo. Termín návštěvy byl dohodnut na 26. listopad a toho dne se dva členové našeho klubu – Bohumil Křempek a Petr Zahnaš vydali na bezmála 200 km dlouhou cestu mezi Opavou a Wroclawí.

Návštěvy se zúčastnil také sám její strůjce a zprostředkovatel Zbyszek Rogowski a doba setkání se zástupci klubu byla dohodnuta na 17. hodinu. V restauraci hotelu Dwór Polski, stojícím v samém centru města, na ústředním wroclawském Rynku, nás spolu se Zbyszkiem uvítal past prezident RC Wroclaw dr. **Maciej Sygit (na snímku vlevo)** Při společné diskusi, ve velmi příjemném prostředí, jsme našli mnoho společných témat. Vzájemně jsme se informovali o klubových projektech, o historii našich klubů i o možnostech a vyhlídkách budoucí spolupráce. A našli jsme mnoho témat, která jsou oběma klubům společná a mohou do budoucna tvořit základ naší spolupráce. Polské kolegy velmi zajímaly také historické souvislosti, za nichž došlo k rozdělení Slezska a ustanovení Opavy hlavním městem jeho rakouské části.

Před 19. hodinou jsme se pak přesunuli do zasedací místnosti v podkroví hotelu, kde se každé pondělí scházejí členové PC Wroclaw a byli jsme hosty jejich pravidelné schůzky. Přítomnými členy klubu jsme byli srdečně přivítáni a po přednášce o slučování wroclawských vysokých škol, jsme představili náš klub a jeho projekty. Současně jsme členům klubu přednesli nabídku spolupráce našich klubů. Nabídka byla přítomnými wroclawskými rotariány přivítána a po výměně vlaječek a upomínkových předmětů se rozproutila neformální diskuse. Týkala se zejména klubových projektů, spolupráce na poli výměny mládeže a možností setkávání členů obou klubů. Odjížděli jsme až po 22. hodině s velmi dobrými dojmy a pocity z milého přijetí polskými přáteli. Navíc jsme si také odváželi příslib, že náš klub dne 5. prosince navštíví zástupci wroclawského klubu.

Schůzka RC Wroclaw dne 26. 11. 2012, na níž jsme byli hosty

Výměna vlaječek na schůzce, kterou v nepřítomnosti prezidenta řídil p. Marek Sasiadek

WROCLAWŠTÍ ROTARIÁNI V OPAVĚ

Ve středu 5. prosince se, podle naší dohody s vedením wroclawského Rotary klubu, uskutečnila reciproční návštěva wroclawských rotariánů v Opavě.

S naším přítelem Maciejem Sygitem do Opavy přijel také současný prezident wroclawského klubu p. dr. **Ryszard Jadach**. Vzhledem k jejich dřívějšímu příjezdu jsme využili čas do začátku schůzky našeho klubu ke krátké prohlídce předvánoční Opavy. Prošli jsme s našimi polskými přáteli, kteří mimochodem, byli v Opavě poprvé, centrum města a ukázali jsme jim nejpozoruhodnější a nejatraktivnější místa ve městě. Opavu s výkladem o jejích pamětihodnostech, historii i současnosti si polští kolegové měli možnost prohlédnout nejen při procházce ulicemi a parky, ale také z ptačí perspektivy. Využili jsme jak dobrého počasí, tak i nabídnuté příležitosti a při západu slunce jsme vystoupili na věž

městské Hlázky. Odtud byl, při relativně velmi dobrém počasí úchvatný pohled na rozsvěčující se město, který naše hosty doslova uchvátil. Při sestupu z radniční věže jsme se ještě krátce zastavili v kanceláři primátora města a pak již od 17 hodin následovala pravidelná schůzka našeho klubu v prostorách restaurace hotelu Katharein. Zde jsme, po vystoupení prezidenta dr. Jadacha, s polskými kolegy podrobně prodiskutovali možnosti a způsoby naší další spolupráce a definitivně jsme dohodli partnerství obou našich klubů.

V neformální diskusi, po skončení oficiální části schůzky, se pak objevilo mnoho dalších společných témat a nápadů. Wrocławským rotariánům se velmi líbila myšlenka prodeje rotariánského punče, s nímž máme v Opavě několikaleté velmi dobré zkušenosti, Maciej Sygit s Josefem Meleckým našli „společnou notu“ protože oba dva jsou hudebníky a mají své kapely. Takže do budoucna se začala rýsovat možná spolupráce i na tomto poli – mezi zespolem muzycznym „Sygit Band“ a Pepovou kapelou „Mustafo“. Po skončení schůzky, před odjezdem polských kolegů, jsme se loučili už jako staří přátelé, s příslibem dalších kontaktů a spolupráce. A že tomu tak skutečně bude, o tom svědčí i mail, který nám po svém návratu prezident wrocławského klubu poslal:

Witaj Drogi Piotrze.

Bardzo dziękuję w imieniu własnym i Maćka za bardzo mile chwile spędzone w Opawie. Dzięki Tobie mogliśmy w szybkim tempie zapoznać się z historią Waszego Pięknego miasta. Jestem wzruszony Waszą gościnnością. Jesteście wspaniali. Cieszę się, że mogłem Ciebie poznać i Twoich kolegów. Pozdrów Bohumila.

***Licząc na dalszą miłą współpracę, z Rotariańskim pozdrowieniem
Ryszard Jadach Prezydent RC Wrocław.***

Prezident wrocławského klubu p. dr. Ryszard Jadach při vystoupení v hotelu Katharein, v sídle RC Opava International. Na konci vpravo past prezident RC Wrocław dr. Maciej Sygit.

S představiteli RC Wroclaw v pracovně primátora města Opavy; níže debata v RC Opava International

Na snímcích níže návštěvou na opavské Hlásce a předání dárků v klubu

ROTARY
CLUB
OSTRAVA
INTERNATIONAL

POZVÁNÍ

na

8. benefiční reprezentační ples
ROTARY CLUBU
OSTRAVA INTERNATIONAL

konaný

16. února 2013

ve všech prostorách hotelu
Mamaison Imperial Ostrava

Tato společensky nepřehlédnutelná událost vytvořila tradici reprezentačních plesů na vysoké společenské a kulturní úrovni, účast na ní se stala prestiží pro přední osobnosti nejen našeho regionu a přesáhla svým benefičním posláním význam dosud konaných společenských akcí v Ostravě. Záměr organizátorů rotariánských plesů je přinést každoročně nové aranžmá, které svou výzdobou vytváří neopakovatelnou atmosféru. Tentokrát jsme se nechali inspirovat určitou paralelou mezi snahou uchovat monumenty dávných civilizací a úsilím o udržení průmyslového komplexu dolní oblasti Vítkovic, jako svědectví rozvoje průmyslu v Ostravě v minulém století. K již neodmyslitelné součásti plesu patří předání finančních darů potřebným, jimiž tradičně podpoříme několik charitativních projektů našeho klubu.

8. benefiční reprezentační ples Rotary klubu Ostrava International se koná pod záštitou guvernéra Rotary International distriktu 2240 České a Slovenské republiky pro rok 2012/2013 Ing. Alexandra Turkoviče a hejtmána Moravskoslezského kraje. Domníváme se, že připravená kulturní událost je dobrou příležitostí pro podnikatelské subjekty přispět finančními prostředky ke zdatu této akce a sami se tak pozitivně zapsat do povědomí široké veřejnosti svým akcentem na humanitární pomoc potřebným.

Srdečně Vás zvou členové
Rotary klubu
OSTRAVA INTERNATIONAL.

Za přípravný výbor 8. benefičního reprezentačního plesu RC Ostrava International

Dr. Klaus Dieter Beck- Prezident klubu, RC Ostrava International

Ing. Gerhard Herudek- Past president, RC Ostrava International

Dr. Eva Stýskalová- Past president, Ředitelka přípravného výboru, RC Ostrava International

Jak opavský rotarián Ing. Pavel Brída připravil Moravskoslezskému kraji podmínky pro spolupráci s Čínou

ZVEDNE KRAJ RUKAVICI?

Úspěšný opavský podnikatel Ing. Pavel Brída se již několik let etabluje na různých mezinárodních trzích. Patnáct let trvá již jeho úsilí prosadit se na obrovském čínském trhu, neboť tento byznys je poněkud složitý, obtížný a navíc plný nejrůznější konkurence. Pavel se prosadil nejprve motocykly a jako správný poctivý obchodník uvažoval také, co by mohl vstřícným čínským partnerům nabídnout. O jeho uskutečněném plánu s vybudováním dětského lanového hřiště Poseidon v městě Wixi jsme již několikrát psali.

Pavlovi se podařilo získat nejen důvěru svých obchodních partnerů, ale začaly se projevovat výsledky jeho seriózního podnikání i snahy dát něco navíc. Například napomoci kulturně-společenskému rozvoji místa. Proto se mu podařilo v uvedeném městě získat stručně řečeno firemní akreditaci. Dnes má jeho firma sídlo ve výstavní budově středu města a tak říkájíc stále obchodní zastoupení. **(Dole na snímku vlevo budova ve středu města Wixi, v jejímž 12. patře sídlí Pavlova firma. Vpravo banka, v níž má firma mimo jiné svůj běžný účet).**

A protože Pavel jako správný rotarián myslí na druhé, zabýval se již před lety myšlenkou, jak pomoci kraji, ve které žije, například v rozvoji podnikání právě ve spolupráci s Čínou. Že to nejde? Obr a trpaslík? Všechno jde, o tom se Pavel přesvědčil v posledních letech sám velice dobře. Chce to pouze přijít s dobrými nápady výhodnými pro obě strany. A ty by se v našem kraji rozhodně našly. Jenže to nejde, sednout do letadla a přiletět do této velké země s tím, že přivážím nápady. Člověk musí mít zázemí, místo pro setkávání, kontakty a zastoupení někým, kdo zná místní zvyklosti, ovládá řeč atakdale.

A tohle všechno Pavel Brída má a chce tímto také pomoci **(na snímku vlevo Pavel ve své čínské kanceláři v osmimilionovém městě**

Wixi poblíž Šanghaje).

Nedávno jsme v našem listě napsali takto slova: Od 1. srpna 2012 je například definitivně

stálým trvalým zaměstnancem parku Poseidon a kanceláře firmy Pavla Brídy v městě VIXI David Frank. (Na snímku se svojí čínskou kolegyní, která je manažerkou sportovního dětského parku Poseidon. David a jeho kolegyně se pro tuto chvíli stali průvodci výstavy „Obnovitelných zdrojů energie v České republice“, jejíž organizace se ujala Pavlova firma). David je synem člena našeho RC Opava International dr. Franka, vystudoval čínštinu a v Číně se mu velice líbí. Před několika týdny vystoupil v čínské televizi právě Pavel Brída. A

hovořil o tom, že jako podnikatel již patnáct let dodává do této země motocykly a za tuto dobu zde našel hodně spřízněných duší. I to mu umožnilo, aby realizoval projekt velkého dětského hřiště, zábavního parku. Jako jediný z mnoha zástupců českých firem získal nejen důvěru, ale i společenské uznání a podporu pro svůj projekt, který zatím nemá v Číně obdoby.

Ale je také vstřícně přijímán, jinak by o něm čínská televize nepřinesla velice pozitivní zprávu. Pavel Brída není v tomto směru úspěšným proto, že je rotarián. To by bylo příliš zjednodušené. Ale tento muž se stal rotariánem právě proto, že našel podobnost mezi svým podnikatelským úsilím a smyslem našeho hnutí. A dlužno přiznat, že mezi předními realizátory jeho projektu je například i mladý student sinologie, jehož otec patří mezi členy našeho RC Opava International. Máme z toho radost.

A tak v těchto dnech jde na adresu Pavlovy firmy v Opavě dopis, který je zároveň určen vedení Moravskoslezského kraje. Tento dopis vypadá asi takto:

中国国际贸易促进委员会无锡市支会
中国国际商会无锡商会
CHINA COUNCIL FOR THE PROMOTION OF INTERNATIONAL TRADE WUXI BRANCH
CHINA CHAMBER OF INTERNATIONAL COMMERCE WUXI

December 5, 2012

Dear Miroslav Novak and Pavel Brída,

Thank you for your letters. It's our pleasure to establish business relations with Moravian-Silesian Region. We are pleased that Moravian-Silesian Region of Czech Republic will establish an office in Wuxi City of China and Mr Pavel Brída will be an official representative of Moravian-Silesian Region. We expect that our relations will grow into all-round economic and trade partnerships, starting in the fields of sports, culture and tourism.

Wuxi, located in the south of Jiangsu Province, with profound culture and developed industry & commerce, is one of China's Ten Most Economically Developed Cities and one of China's most popular tourist destinations. Wuxi is not only the birthplace of China's micro-electronics, internet of things and cloud computing, but also a leading city in China's renewable energy industry. In recent ten years, Wuxi has attached great importance to talent introduction, vigorously promoted scientific and technological innovation. The emerging industry has achieved a rapid development while maintaining sound and fast growth of social development. An internationalized Wuxi is now in its full rise.

China Council for the Promotion of International Trade Wuxi Branch is a local branch of China Council for the Promotion of International Trade (CCPIT). Its aims include: to expand foreign trade and investment, to promote economic and technological exchanges and cooperation between China and foreign countries. CCPIT Wuxi Branch has worked for about 30 years, and our team has extensive experience. We offer service in the field of international relations, conventions and exhibitions, legal service, etc.

We are delighted that a business delegation from Moravian-Silesian Region will visit Wuxi next year. We hope that both sides will continue to strengthen cooperation, explore ways of cooperation, exchange views, and conduct more activities.

Sincerely Yours,

Xu Huijuan
Chairwoman
China Council for the Promotion of International Trade
China Chamber of International Commerce
Wuxi Branch

地址: 中国江苏无锡市新金匮路1号市民中心8号楼510-523室 邮编: 214131

ADD: Room 510-521, Building 5, Wuxi Civic Center, No. 1 New Jinkui Rd, Wuxi Jiangsu, P.R. China 214131

电话/PC: +86-510-81827263, 81827270, 81827275 传真/FAX: +86-510-81827274, 81827264

Dopis podepsala paní Xu Huijuan, šéfka CCPIT - čínské obchodní komory ve Wuxi.

Tato žena, která donedávna přednášela na čínských univerzitách business a obchod, je sama absolventkou prestižních univerzit a dopis, který posílá, napsala i s tím, že obsahuje i názory vedení města Wuxi.

Paní Xu Huijuan byla již na pozvání Pavla Brídy asi třikrát v České republice a skutečně reprezentuje názory místní správy i místních podnikatelů, kteří si přejí navázat kontakty s naším krajem.

Pavel Brída tuto možnost předkládá vedení kraje Moravskoslezského téměř na stříbrném podnose.

Reagovat na takovou možnost by kraj měl. Protože by se věci mohly dát ihned do pohybu. Je zde firma, obchodní zastoupení a lidé znalí místních poměrů. A tohle vše by od počátku získal Moravskoslezský kraj v podstatě zdarma. Jen proto, že jeden z jeho obyvatel má zájem na tom, aby se kraj rozvíjel, třebaš i díky rozšířeným obchodním

stykům s dalekou Čínou. Ze zkušeností víme, že úřady na takové a jiné podobné výzvy reagovat neumějí. Úředníkům vždy nejdříve vyvstane na mysli tisíc důvodných překážek a teprve po jejich částečném překonání bývají ochotni zabývat se věcí samou. Doufejme, že se v tomto případě kraj Moravskoslezský stane výjimkou. V opačném případě by to byla nejen škoda, ale i dokonale zmařená příležitost.

Petr Andrlé

ROTARY CLUB OPAVA INTERNATIONAL
si Vás dovoluje pozvat na

Výtěžek plesu bude věnován charitativním projektům klubu:

Začarovaná písnička

Tábor pro handicapované děti

Program:

Kapela NAFESTBAND

Cimbálová muzika FRIŠ

Taneční vystoupení

Imitátor Michaela Jacksona

Občerstvení formou švédských stolů

Prodej vstupenek a rezervace:

Bobumil Křempek

608 773 222

krempek@opava.cz

Růžová 14, Opava 746 01

ROTARY CLUB OPAVA INTERNATIONAL
si Vás dovoluje pozvat na

Výtěžek plesu bude věnován charitativním projektům klubu:

Začarovaná písnička

Tábor pro handicapované děti

Program:

Kapela NAFESTBAND

Cimbálová muzika FRIŠ

Taneční vystoupení

Imitátor Michaela Jacksona

Občerstvení formou švédských stolů

Prodej vstupenek a rezervace:

Bobumil Křempek

608 773 222

krempek@opava.cz

Růžová 14, Opava 746 01

III. BENEFIČNÍ PLES

Hotel Koruna Opava

2.2. 2013

19 hodin

III. BENEFIČNÍ PLES

Hotel Koruna Opava

2.2. 2013

19 hodin

NAPSALI NÁM

Vážený příteli,

Opavského rotariána čtu od počátku a velmi si cením tvé iniciativy a prospěšné práce. **Přečetl jsem si i toto vydání a velmi oceňuji naprosto přesný popis mé návštěvy v RC Opava včetně popisu naší diskuse. Je to často otázka naslouchání a interpretace. Ne vždy je tomu v klubech tak.**

Můj krátký pobyt v Opavě patří mezi mé nejhezčí zážitky.

Ještě jednou děkuji a zdravím členy klubu

Alexander Turkovič, DG

Vážení přátelé Rotariáni,

již podruhé mám tu čest Vám avízovat, že náš Rotary Good News magazín byl publikován i elektronicky. Na níže uvedeném odkazu se vám otevře knihovna kde je nejenom poslední číslo letošního roku (jako první v řadě), ale také všechna čísla, která kdy vyšla (tzn. od č. 1/1999). Užijte si tedy nejnovější informace na <http://www.floowie.com/cs/distrikt2240> a možná zalistujte staršími čísly, kde se o vás psalo. V případě, že se vám něco líbí anebo nelíbí, dejte nám to vědět na můj e-mail níže uvedený.

Za distriktní PR team

George

George J. PODZIMEK

PR chairman & district speaker

ROTARY INTERNATIONAL

District 2240 - Czech republic & Slovakia

mobile: +420 602 343 314

e-mail: george.podzimek@rotary2240.org

Prodej byl velice úspěšně zahájen, pochopitelně díky mimořádným aktivitám členů RC Opava Internacionál a jejich přátel. Čím dál tím více občanů Opavy ví o našich aktivitách a dávají i takto (nákupem punče) najevo, že nás podporují a budou podporovat. A to je výborné, protože myšlenky ROTARY se také takto šíří

Příběh skoro detektivní

JAK JSME ZÍSKALI FOTOGRAFICKOU DOKUMENTACI K OSOBĚ ZAKLADATELE PRVNÍHO RC V ČESKOSLOVENSKU

*Při nedávné návštěvě guvernéra našem opavském RC jsme debatovali mimo jiné o tom, jak se s našimi aktivitami dostat na stránky celostátního tisku. Jestli pomocí agentur, nebo vlastními silami. Argumentovali jsme tím, že poměrně obsáhlou a pravidelnou propagaci v regionálním tisku Opavska máme především díky tomu, že si potřebné texty zpracováváme sami. Totéž platí pro tento list. Dostáváme se také na stránky celostátního tisku, i když dlužno přiznat, že bychom v tomto směru mohli být aktivnější. **Tohle za nás žádná agentura neudělá, nebude to umět. Ale jde to a nedávná příhoda se zajímavou odezvou nás v tom ještě utvrdila. Možná, že bude dobré, když si znovu přečtete články, které jsme za poslední rok umístili na web Lidových novin.***

NĚKDY JDEME CESTAMI PRAŠNÝMI

Šel bych cestou prašnou, co nikdo nezměří... kdo z nás by neznal hit Alenka v říši divů z roku 1973, zpěváka Karla Zicha a textaře Zdeňka Rytíře. Zná ho i Martin Lach, který ji zazpíval v pondělí 16. května na takové zvláštní soutěži. Martin Lach je totiž na vozíku, ale rád zpívá. A zpěv ono pondělní odpoledne rozezvučel jeden ze sálků Kulturního domu Petra Bezruče v Opavě, protože zde probíhalo finále 3. ročníku soutěže „Začarovaná písnička“. Kmotrem a hlavním organizátorem i podporovatelem této soutěže je Rotary Club Opava International. Byli to jeho členové, kteří před třemi roky takřka na koleně postavili první ročník této soutěže. A tak se v pondělí představilo celkem 14 finalistů (patnáctý onemocněl) zpěvacké soutěže, která je trochu jiná. Dává příležitost našim spoluobčanům, kteří mají sem tam nějaký ten zdravotní problém. Někdy bohužel trvalý a neměnný. Což ovšem neznamená, že bychom se lišili třeba v lásce k hudbě a ke zpěvu. Naopak. Mezi soutěžícími je normální rivalita, jako mezi všemi soutěžícími a každý se snaží být nejlepší. No a Martin Lach přišel s tou Zichovou Alenkou. Písnička je to krásná. Rytíř ji otextoval (jako všechno) naprosto dokonale česky a ona melodie téměř čtyřicet let stará v nás stále evokuje vzpomínky na naše první lásky. Co při tom prožívá kluk, jehož nemoc upoutala na vozík, nevím. Ale viděl jsem, jak v jedné fázi písničky Martin naznačil tlesknutím rukama, které ho také moc neposlouchají, abychom my v hledišti tleskali. A co se nestalo. Ten plný sál Martinovo gesto pochopil dokonale. Všichni začali tleskat do rytmu. Všichni jsme v tu chvíli cítili, že Martin Lach se **kdysi vydal cestou prašnou, kterou v jeho případě nikdy nikdo nezměří.** Leč potlesk pro Martina sílil. To nebyl pouhý hold zpěvákovi, to byl hold životu, který se dral na povrch i z onoho invalidního vozíku, na který je Martin upoután. To byl potlesk všem těm, kteří se přihlásí do takovéto soutěže a projdou jí. To byl potlesk všem těm, kteří takovou soutěž organizují. A byl to také potlesk všem těm, kteří po roce 1989 neprostríhali pouze dráty na hranicích, ale pokusili se o totéž v našich myslích. Naše spoluobčany, jakým je třeba i Martin Lach, již neschováváme za vysoké zdi ústavů. Bereme je mezi sebe a snažíme se jim pomoci v konfrontaci se světem, v němž se často ztrácejí.

Jdeme cestou prašnou, leč prach ještě víří nevzdělanci, hulváti a úředníci, jejichž jediným vyznáním jsou slova - **nemůžeme, nemáte nárok, nejde to, nezajímá**. Proti těmto darmošlapům a budižkničům je třeba někdy vytasit meč plný plamenů. A to se jinak zcela nenápadně sedícímu Martinovi a desítkám jeho kamarádek a kamarádů dokonale podařilo. Dnes většina lidí chápe, že třeba lidé s postižením jsou neodmyslitelnou součástí našeho života, a že jejich osudy jsou také osudy našimi. Jak napsal svého času Philipi Nemo, jsme jako lidé povinni nést na bedrech tíhu složitosti světa a z boje proti zlu, nechť zasahuje jakoukoli lidskou bytost, se musí stát směřováním našeho života. A pokud existuje někde ve světě utrpení, i tehdy, když my nejsme vůbec jeho příčinou, musíme se za ně cítit v jistém stupni odpovědnosti. To je také smysl onoho biblického pojmu „prvotního hříchu“. Když nastalo vyhlášení výsledků, byla radost všech tak upřímná, že se člověk až zastyděl s vědomím, že se mu již dlouho nestalo, aby se tak upřímně, hezky a veřejně radoval. Začarovaná písnička se tak vysvobodila z kouzel a přesto očarovala přítomné. Pochopitelně díky tomu, že k jejímu vyznění přispěli lidé s pokorou a s láskou. A pamatujme, že někdy stačí nemohoucí rukou udělat gesto zvoucí k potlesku. Ne vždy si ovšem takového gesta všimneme. V pondělí to v Opavě vyšlo ovšem dokonale.

COŽ TAKHLE NĚCO POZITIVNÍHO

Svět se neskládá pouze z koaličních bojů či z bojů korupčních, etnických či přímo evropských. I v této zemi žijí lidé, kteří dnes a denně bez křiku a rámusu poctivě pracují, žijí kulturně a společensky a snaží se, aby náš společný život byl pestrý, smysluplný a dnotný. Jejich aktivity nebudou nikdy na prvních stránkách většiny novin, protože jejich majitelé a tvůrci z nepochopitelných důvodů nabyli přesvědčení, že zlodějny, nevěry, mordy a úchytky všeho druhu jsou tím, co lidi zajímá nejvíce. Ale abych parafrázoval Goetha, kdyby věděli, co lidi opravdu zajímá, pochopili by, že lidi ve skutečnosti zajímá něco zcela opačného. A tak jsem si předsevzal, že požádám pana Wágnera, abych mohl nějaký čas publikovat jen pravdivé, leč pozitivní věci. Uvidíme.

20. září 2011 vypluje z přístavu jihopolského městečka Kedzierzyn-Koźle parník Lubor Tokoš. Pojede po řece Odře, potom Havlovým kanálem do vod Labe a odtud přes Vltavu až do Prahy. Navštíví mimo jiné Wrocław, Berlín, Magdeburg, Pirnu (obec na území Německa, kde byl parník v roce 1963 postaven), Děčín, Mělník a Prahu. Jeho 30 koňských sil a výtlak 12 tun ho sice neřadí mezi oceánské obry, avšak poselství, které veze, je velice silné. Jeho český, anglický, německý a polský text bude na pěti tisících letáků s logem Rotary International a s názvem „Pod rotariánskou vlajkou“, které bude posádka parníku po své cestě rozdávat. V něm je mimo jiné napsáno následující.

Kapitánem lodi je totiž dlouholetý rotarián Oldřich Kodeda, člen Rotary Clubu Opava International. Jeho mateřský klub spolu se spolupracujícím Rotary Clubem Ostrava International mu také pomohly cestu zajistit. Avšak především pověřily kapitána Kodedu, aby při své dlouhé říční evropské plavbě třemi státy Evropské unie vyřídil všem, které potká na souši i na lodi, naše vřelé rotariánské pozdravy.

Také, aby jim sdělil, že opravdu „**sloužíme nad vlastní zájmy**“ v místech našeho působení. A že rádi mezi námi v Opavě i v Ostravě přivítáme rotariány z Polska, Německa, pochopitelně i z Česka a dalších zemí. A že se s nimi rozdělíme o naše zkušenosti, přijmeme je jako naše hosty a rádi se dozvíme i něco o jejich práci.

Dalším členem posádky je strojník Gaston Vojtěch. Parník nese jméno kapitánova bratrance, znamenitého českého herce Lubora Tokoše (1923 – 2003), který byl od roku 1975 normalizačním režimem pronásledován a perzekuován. Cesta bude dlouhá 1050 kilometrů a měla by trvat měsíc. V Praze pak bude kapitán Oldřich Kodeda přivítán pochopitelně svými kolegy rotariány (někteří se k posádce přidají již na různých zastávkách v Německu) a také zástupci pražského Českého klubu velocipedistů (založeno 1880, jako

vůbec první sportovní klub v Rakousku - Uhersku), jehož je Oldřich dlouholetým členem. Ano, umí nejen řídit loď, ale také se bravurně pohybuje pomocí historického vysokého kola. Ale takoví jsou již rotariáni.

Jen pro ty mladší. Rotary kluby mají v našich zemích velmi silnou tradici. První pražský RC vznikl v roce 1925 díky přímé podpoře T. G. Masaryka a Jana Masaryka a v době první republiky patřilo Československo mezi země se značnými rotariánskými aktivitami. Byli bohužel pronásledováni a zakázáni oběma totalitami. Svou činnost u nás obnovili až po roce 1989. Heslem rotariánů, kteří pracují ve všech světadílech, je „Služba nad vlastní zájmy“ a v distriktu 2240 (Česká a Slovenská republika) pracuje velice aktivně téměř 70 klubů. Pomáhají školám, spolkům, zdravotně postiženým, spolupracují s městy a obcemi na zajímavých projektech, starají se o vzdělávání, organizují mezinárodní výměny studentů – je toho hodně. Činí tak tiše a v klidu, jen občas vyšlou do světa posla se zprávou o tom, že existují. Od úterka bude mít úlohu zcela netradičního a zvláštního posla kapitán Oldřich Kodeda

MUŽ, KTERÝ MILOVAL SVOBODNÝ SVĚT

Antonín Sum starší (20. 11. 1877 Městec Králové – 23. 12. 1947 Praha) patří k politikům, kteří již na počátku dvacátého století velice dobře pochopili, jak důležité a potřebné je z hlediska vývoje národního naše stýkání s anglosaskou kulturou. Je mimo jiné příkladem toho, jak vzdělané politiky měla státní správa za první republiky. Po gymnazijních studiích v Litomyšli vystudoval Antonín Sum právo na Karlo-Ferdinandově univerzitě v Praze, ve studiích pokračoval později v Londýně a ve Washingtonu, když předmětem jeho zájmu byly mimo právních věd také vědy politické a ekonomické. Ještě před dovršením třicítky se v roce 1905 dal do služeb pražského magistrátu a jeho velice plodné mezinárodní aktivity ukončila až v roce 1914 první světová válka. Již v roce 1906 věnoval svou energii velice úspěšné české výstavě v Londýně a v září téhož roku byl spolu s pražským starostou JUDr. Karlem Grošem organizátorem návštěvy lorda-mayora města Londýna sira Thomase Vezezy Stronga v Praze. Londýnský starosta přijel v čele šedesáti šesti členné delegace a pražský magistrát uspořádal banket pro 280 osob. Antonín Sum byl o pět let později i spoluzakladatelem pražského Anglického klubu. Je poměrně málo známo, že nový československý stát měl v prvních letech své existence značné hospodářské potíže.

Zemědělská výroba se pohybovala na 60% předválečné úrovně a od hladovění mnohé děti zachránila v letech 1918-1920 známá Hooverova mise (American Relief Administration). Tu vedl budoucí americký prezident Herbert Hoover a spolupracovala s kvakerským hnutím při organizaci potravinové a zdravotní pomoci lidem postiženým válkou ve střední Evropě. Po vstupu Spojených států do války v dubnu 1917 totiž prezident Woodrow Wilson jmenoval Hoovera šéfem americké potravinové administrace. V Československu tuto pomoc centrálně organizoval JUDr. Antonín Sum. A tato pomoc hodně pomohla překonat počáteční těžkosti nového státu.

V té době byl doktor Sum již spolupracovníkem a přítelem právníka a diplomata Františka hraběte Lützowa (1849 - 1916; na snímku vlevo), jehož jméno bohužel vymizelo z povědomí našeho národa, což je značná škoda. Lützow byl sice rodák z Hamburku, ale v pozdějších letech spojil svůj život s pobytem v Žampachu. Byl nadšeným propagátorem české historie a kultury v Anglii a v Americe, byl i čestným předsedou Českého olympijského výboru ještě před 1. světovou válkou. Jestliže T. G. Masaryk mohl v roce 1915 pronést na Husových oslavách v Ženevě první zmínku o možném budoucím samostatném českém státě, bylo to také proto, že celou

akci organizoval hrabě Lützow. Ten již v roce 1912 podnikl velké přednáškové turné po univerzitách a městech USA, v jehož rámci přednášel o české historii, literatuře a kultuře, vystoupil také v Kongresu s přednáškou na téma Mírová politika krále Jiřího z Poděbrad a byl několikrát přijat americkým prezidentem Williamem Taftem.

Vytvořil tak i vhodnou atmosféru pro pozdější jednání Masarykovo s prezidentem Woodrowem Wilsonem. Lützow knihy o české kultuře a literatuře také psal a mnohé z nich vyšly v Anglii, on sám o Komenském, Husovi a jiných osobnostech přednášel i v Oxfordu. Není tedy divu, že se Antonín Sum a hrabě Lützow spřátelili. Oba vlastenci viděli budoucnost Evropy i českého národa v úzké spolupráci s anglosaským světem. Hrabě Lützow se samostatnosti českého státu nedočkal. Zemřel 13. ledna 1916 ve Švýcarsku a dr. Antonín Sum v roce 1923 uspořádal a vydal vzpomínkovou publikaci *Hrabě Lützow* s podtitulem Památce českého vlastence.

Když ministr zahraničí Rakouska-Uherska hrabě Gyuly Andrassy odpovídal na 14 bodů prezidenta USA Woodrowa Wilsona, v nichž byly vyjádřeny podmínky nutné k uzavření mírové dohody, byl text tzv. Andrassyho nóty, odeslané 27. října 1918 rakousko-uherskému vyslanci ve Stockholmu, zveřejněn o den později, 28. října 1918 na vývěsce pražské redakce Národní politiky. Text přeložený do češtiny a nadepsaný PŘÍMĚŘÍ a obsahující slova "práva Čechoslováků" doprovázený vyvěšením červenobílého praporu jedním z členů redakce vyvolal nebývalé sročení lidu a státní převrat byl na světě. Velice zvláštním jevem bylo to, že se v mnoha pražských oknech, ale i v oknech jiných českých měst, objevily podobizny amerického prezidenta Wilsona a budoucího prezidenta Masaryka. Kde lidé ty podobizny vzali, nevíme zcela přesně. Kde se vzalo ono povědomí sounáležitosti s anglosaským světem, to víme. Vznikalo i zásluhou takových lidí, jakými byli hrabě Lützow, Antonín Sum, rodina T. G. Masaryka, desítky našich vlivných krajanů v USA (kongresman dr. Sabbath, rodák ze Záblatí, Dr. Salaba Vojan, tajemník česko-amerického spolku, novinářka Kuchárová - Foxlleová a mnozí jiní).

V letech 1920 – 1922 pracoval JUDr. Antonín Sum na československém velvyslanectví ve Washingtonu ve funkci sociálního atašé. Zde navázal také na kontakty hraběte Lützova a spolu s našimi krajany organizoval nejrůznější akce, směřující k pomoci nově vzniklému státu. Poté pracoval šest let přímo na ministerstvu zahraničí, kde se věnoval sociálním otázkám a záležitostem týkající se spolupráce s emigrací. V té době pomáhal rozšíření

ČESKÁ REPUBLIKA

křesťanské organizace YMCA (*Young Men's Christian Association*) v Československu. Jedná se o světové křesťanské sdružení mladých lidí založené v Anglii roce 1844 (v Československu masově od roku 1921), které bylo po třiceti letech (v roce 1951) u nás zakázáno. Až v roce 1990 byla činnost YMCA u nás obnovena a dnes má téměř 5 000 členů.

Jen pro zajímavost - ve 20. letech YMCA otevřela první studentskou menzu v Praze, pořádala putovní protikuřácké a protialkoholní výstavy, propagovala sexuální výchovu, zavedla oslavu Svátku matek, organizovala Vánoční strom republiky v Olomouci. V roce 1930 měla 12 domů a působily v ní i některé autonomní svazy, např. Akademická YMCA (studentský odbor). V každé budově byla levná svobodárna, kavárna a jídelna, tělocvična, společenská a přednášková místnost a několik kluboven. Před 2. světovou válkou měla YMCA v Československu cca 20 000 členů, působilo v ní více než dvacet zájmových klubů.

V roce 1924 vydal JUDr. Sum knihu "Americký dělník", v níž zúročil své zkušenosti a poznatky z amerického diplomatického pobytu. V témže roce se podílel na vzniku prvního československého Rotary clubu v Praze a v roce 1925 se stal jeho prvním prezidentem. Iniciativu k založení Rotary v Praze vyvinul Fred Warren Teele, šéf první regionální kanceláře RI na území Evropy, která byla v roce 1923 otevřena v Zurichu. První RC v Evropě vznikl v Madridu (1920). Zakladatelé prvního RC se scházeli u Jana Masaryka a mimo to, že byl o nich informován prezident Masaryk, přicházeli i další zájemci o členství.

Schůzky organizoval právě dr. A. Sum a zkušeným rádcem jim všem byl český podnikatel žijící v USA František J. Vlček, sám člen RC v Clevelandu, kde úspěšně podnikal ve strojírenství. S JUDr. Sumem se poznal při jeho misi ve Washingtonu v letech 1920 - 1922. František J. Vlček, narozen 4. 1. 1871 v Budyni, se vyučil v rodné obci kovářem a jako mladík se vydal do USA. Brzy se vypracoval a v Clevelandu založil továrnu na výrobu nářadí – *The Vlček Tool Co.*

V roce 1928 byl dr. Sum jmenován generálním konzulem ve Vídni a od roku 1935 až do svého odchodu do důchodu v roce 1938 pracoval jako přednosta oddělení ministerstva zahraničí. V roce 1926 pomohl se vznikem prvního pražského anglického gymnázia a o rok později byl zvolen předsedou Svazu angloamerických klubů a společností v Československu. 23. prosince 1947 Antonín Sum odchází z tohoto světa. V té době nastupuje jeho syn JUDr. Antonín Sum mladší (1919 – 2006; na snímku vlevo) jako osobní tajemník ministra Jana Masaryka. Otec se ještě dočkal obnovy rotariánského hnutí, ale několik měsíců po jeho smrti byly RC zakázány znovu a jeho syn v roce 1949 zatčen, o rok později odsouzen na 22 let v procesu s Miladou Horákovou. Po propuštění z vězení v roce 1962 se živil jako kominík. Po roce 1989 se aktivně podílel na obnovení JUNÁKA, organizace YMCA a klubů Rotary.

NEČEKANÉ POKRAČOVÁNÍ

Takové články by za nás zřejmě žádná agentura nebyla schopna napsat. Navíc mají zajímavá pokračování v diskusích na webu. **Ovšem je zde ještě něco jiného!** Když jsme zpracovávali výše uvedený článek o JUDr. Sumovi starším, strašně nás mrzelo, že postrádáme jeho fotografii. Prostě nikde není k dispozici. Ono se také v době první republiky zase tak moc nefotografovalo. Když mi bezprostředně po uveřejnění článku o Antonínu Sumovi st. přišel následující dopis:

Vážený pane Andrlé,

byl jsem mile překvapen, když jsem našel v Neviditelném psu Váš článek „Muž, který miloval svobodný svět“ o Dr. A. Sumovi. Byl to totiž můj kmotr! Počátek úzkého vztahu našich rodin je ve Vídni, kde byl Dr. A. Sum od r. 1928 generálním konzulem. Můj otec byl v té době ve Vídni ředitelem na českých školách spolku „Komenský“ (naposled ve Vídni XII, Erlgasse, což byla v té době jedna z nejmodernějších škol ve Vídni vůbec). Bohatý společenský život v rámci české menšiny zřejmě svedl naše rodiny dohromady, takže když jsem se v roce 1935 narodil, byl pan generální konzul požádán o kmotrovství... Další styky ve Vídni i později za války i po válce by vydaly na delší povídání/článek. V souvislosti s Vaším článkem „o kmotříčkovi“ mě velmi zajímá, především proč jste ten článek napsal, a proč právě teď – nenacházím souvislost s nějakým výročím. Dál by mne zajímalo, kde jste získal takové množství podrobných údajů o jeho životě. Spoustu věcí jsem vůbec nevěděl a předpokládám, že ani moji rodiče. Byl bych Vám vděčný, když byste mi mohl odpovědět.

Váš článek postrádá fotografii mého kmotra, chtěl jsem Vám ji poslat. Třídím postupně starou korespondenci a fotografie, ale možná, že to znáte: jako na potvoru nemohu najít např. ani posmrtnou kresbu, kterou vytvořila jeho dcera zvaná Topka (studovala v té době v Paříži a po únoru se již nikdy do vlasti nevrátila), která byla součástí děkumného dopisu za kondolenci... Až zase „vyplave“ pošlu Vám ji.

Srdečně Vás zdravím,
RNDr. Ladislav Červinka, DrSc.
Praha-Libeň

Přiznám se, že jsem měl z tohoto dopisu nelíbenou radost. Pochopitelně, že jsem ihned odpověděl, vysvětlil a poprosil alespoň o nějaké foto. Panu doktoru Červinkovi ono třídění přece jen chvíli trvalo, vyměnili jsme si mezitím ještě několik vzájemných ujištění a informací.

Navíc jsme se domluvili, že se v Praze příští rok sejdem a nakonec přišla kýžená zásilka.

Na fotografii vlevo je dr. Antonín Sum starší v době druhé světové války, nebo těsně po ní.

Na spodním snímku jsou manželé Marta a Antonín Sumovi v roce 1937 na Kolonádě v Karlových Varech. V popředí pak maminka doktora Ladislava Červinky. Ten napsal, že je to fotografie jaksi ze šťastnějších dob rodiny Sumovy.

JUDr. Antonín Sum měl celkem tři děti. Dceru **Martu** (přezdívanou **Ťopka**), dále syna **Antonína**, tajemníka Jana Masaryka, který byl komunisty žalářován a systematicky pronásledován. O něm v onom původním článku. Dalším synem byl **Herbert Hoover**, jehož osudů ještě vzpomeneme.

Na snímku vlevo manželka JUDr. Antonína Suma st. paní Marta Sumová v roce 1962. Na druhém snímku z roku 1968 pak se svým vnukem Herbertem, synem Herberta Hoovera Suma. Pan dr. Červinka k tomu píše:

Právě tuto její podobu si vybavuji, kdykoliv si na ni, na „tetu Martu“, jak jsme jí často říkali, vzpomenu. Byla výbornou kuchařkou, což jsme mohli ocenit s mým tátou, protože k nám často v době, kdy byla zavřená moje maminka, přinášela skvělá jídla, mezi nimiž hlavně vzpomínám na její skvělý kachní kaldoun.

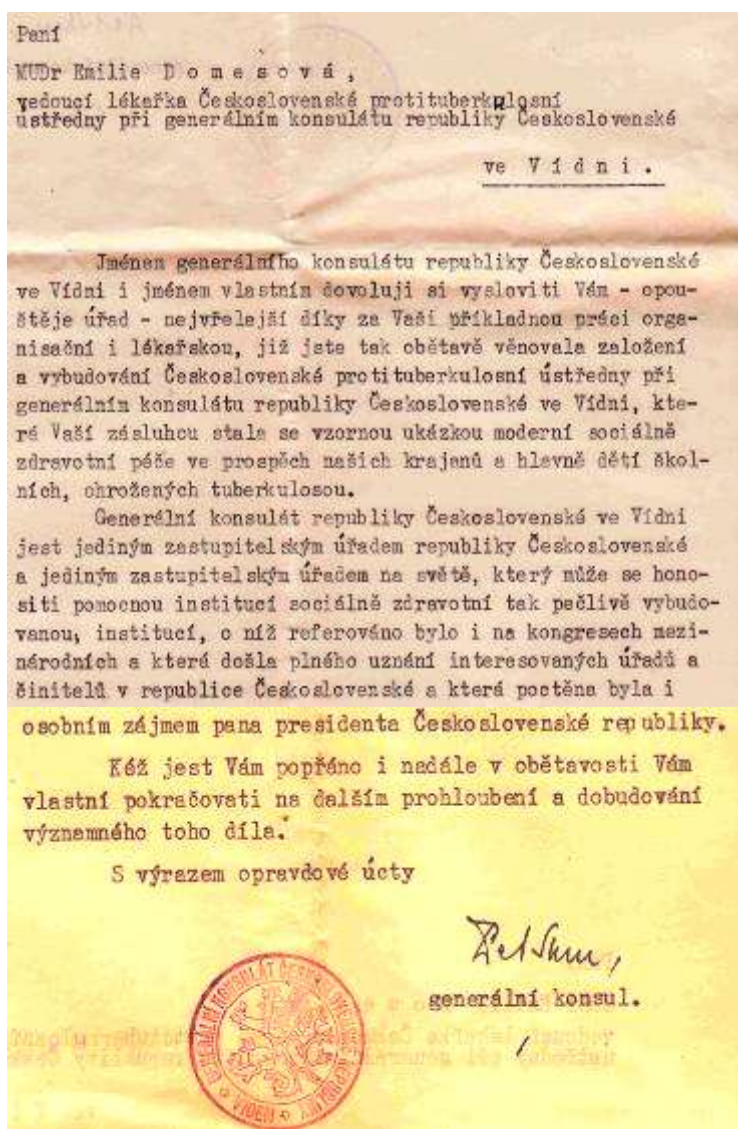

A na dvou snímcích výše je vlevo dcera dr. Suma st. Marta, která získala v roce 1946 stipendium Uměleckoprůmyslové školy na francouzskou „Des Beaux Arts“. Zde na základě výborných výsledků získala stipendium od francouzské vlády ke studiu na vysoké škole „Des Arts Décorative“ v Paříži. Do Prahy se vrátila na krátkou návštěvu v prosinci 1947 na pohřeb svého tatínka a poté odjela a do Československa se již nikdy nevrátila, což rodina nesla dost těžce. *Na rubu této fotografie, píše dr. Červinka, která není bohužel datovaná, je text, který se sluší přepsat. Podle rukopisu byl napsán její maminkou, paní Martou. „Topa v ateliéru, za ní voliéra vlastní výroby, ve které párek papoušků miniaturních se dívá vlídně na Čukáka, zřejmě favorit.“*

Na snímku vpravo z roku 1966 je syn dr. Suma st. Herbert Hoover Sum, který drží v náručí Davida, nejstaršího syna dr. Červinky, protože se stal „z rodinných a tradičních důvodů“ jeho kmotrem.

Herbert Hoover Sum získal druhé křestní jméno nejen tím, že se narodil v USA, kde v té době sdílela celá rodina Sumů otcovo diplomatické poslání, ale především proto, že jeho kmotrem byl americký prezident Herbert Hoover! **Tak si Amerika cenila JUDr.**

Suma. Syn Herberta Hoovera Suma, který je na předchozí stránce na fotografii s babičkou Martou, PharmDr. Herbert Sum, pracuje dnes jako přednosta jedné velké lékárny. Takže to je ve zkratce doplnění historie rodiny zakladatele prvního RC v Praze, JUDr. Antonína Suma. Vlevo uvedený dopis otiskujeme především proto, že je na něm originální podpis JUDr. Antonína Suma st. Je datován dne 25. července 1935. V té době tento dopis poslal dr. Sum ještě jako generální konzul Československé republiky ve Vídni paní MUDr. Emilii Domesové, sestře maminky dr. Červinky. Z obsahu dopisu lze také usoudit, jaké zahraniční aktivity naše země v první polovině 20. století vyvíjela.

Co tedy dodat? Jsme rádi nejen tomu, že náš článek pomohl trochu zaplnit bílá místa nejen ve znalostech rotariánské historie. Možná, že přijdeme i s dalšími texty týkajícími se prvních počátků rotariánského hnutí v prostoru našeho dnešního distriktu.

Pochopitelně pomohla náhoda. V jistý den si dr. Červinka nemusel

zmíněný článek přečíst a nemusel by vzniknout tento materiál. A znovu se dere člověku na mysl, kolik zajímavých historických fakt bychom se mohli dozvědět, kdyby naše úsilí současné, navazující na první počátky rotariánské v roce 1924, bylo zveřejněno v publikaci, o jejíž vydání dosud marně usilujeme. **Kolik lidí v našich okresech a krajích by si možná vzpomnělo, že mají něco v rodinných písemnostech. Je to sice hypotéza. Ale lepší, než nedělat nic.**

A snad ještě poznámka na závěr. V létě roku 1931 se ve Vídni konala celosvětová konference ROTARY. Zúčastnilo se jí celkem neuvěřitelných 4000 rotariánů a jejich hostů z 57 zemí světa. JUDr. Antonín Sum byl jedním z organizátorů tohoto úžasného setkání, dokonce mu v jeho práci pomáhali i oba jeho synové Antonín a Herbert. Na snímku níže je pohled na účastníky konference, které do svého sídla Hofburgu (Dvorní hrad) pozval ke slavnostnímu přípitku a kulturnímu programu Jeho Excelence Spolkový prezident Rakouské republiky Wilhelm Miklas (1872-1956). /*Na snímku vlevo*/.

Když si uvědomíme, že v roce 1925, v době svého vzniku, měl jediný klub v Československu, pražský Rotary club pouhých 34 členů, jsou další zprávy neuvěřitelné. Československá rotariánská delegace na tomto světovém shromáždění byla **čtvrtá nejpočetnější**. Nejvíce rotariánů přijelo z USA (1522), z Velké Británie (613) a pochopitelně z Rakouska (409). Z tehdejšího Československa se tohoto světového rotariánského setkání zúčastnilo celkem 266 rotariánů a jejich manželek,

případně dalších hostů. Z Německa přijelo 202 účastníků, z Francie 172. To samo o sobě dokládá, že rotariánská myšlenka se v naší zemi velice rychle zabydlovala a skutečně jsme v roce 1939 patřili k zemím s velmi početnou rotariánskou obcí. Hodně také našich zástupců zastávalo různé funkce v celosvětovém hnutí Rotary. Zásahu na tom všem má nesporně i JUDr. Antonín Sum, který v době vídeňského rotariánského setkání mohl hodně pomoci právě z pozice generálního konzula Československé republiky ve Vídni. Když se podíváte na tu úžasnou fotografii, na které jsou vlastně lidé, kteří již dávno odešli do jiného světa, a uvědomíte si, že oni v roce 1931 s nadšením debatovali o přátelství a světové spolupráci, nemůžete jinak, než jim vzdát úctu. Netušili, že za pouhé dva roky bude zahájen proces přípravy druhé hrůzné války světové. Netušili to ani přítomní němečtí rotariáni, jejichž spolčování Hitler brzy zakázal. Ani ti naši, kterým se stalo později totéž a to dokonce v historicky krátké době dvakrát za sebou. Odkaz onoho vídeňského setkání se zračí na tvářích jeho účastníků. Jim jsme dlužni to, že budeme také o minulosti ROTARY referovat, vyprávět, a že budeme vyhledávat všechna její pozitiva. A k nim nesporně patří i činnost

takových lidí jakými byli v souvislosti s naší zemí Jan Masaryk, František J. Vlček, Fred Teele, Chesley R. Perry, Antonín Sum a mnozí další.

Dobré a nutné by bylo třeba připomenout mnohé jiné, například i profesora MVDr. Františka Krále (1892-1980), který byl také účastníkem setkání ve Vídni (na snímku vlevo).

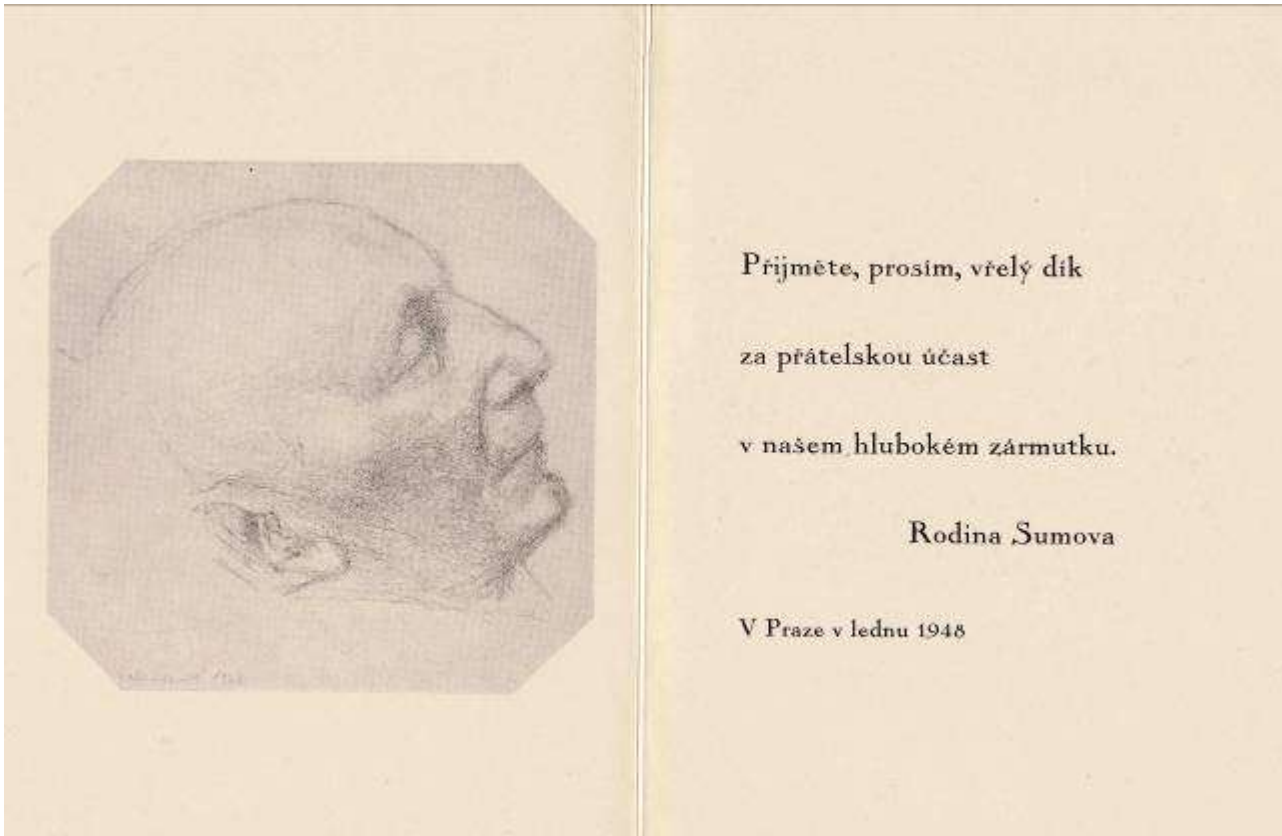
Rektor Veterinární a farmaceutické univerzity v Brně (1931-1933) byl prezidentem brněnského RC v letech 1938-1938 a guvernérem posledního předválečného československého distriktu v letech 1938-1939. Byl také prvním znovu zakládajícím guvernérem československého distriktu pro období 1946-1947. Po smrti jeho přítele, také rotariána, Jana Masaryka, emigroval v roce 1948 do USA, když poté řadu let vykonával v Pensylvánii velmi dobrou práci na poli veterinární medicíny i na poli

rotariánském, a to až do roku 1980.

Marta Sumová nakreslila i posmrtný portrét svého otce. Ten rodina později použila k poděkování za projevy soustrasti nad úmrtím muže, který se velice zasloužil o tuto zemi.

Bohužel plebejci, kteří později obsadili místa excelentních diplomatů a pohříchu také místa jiná, potlačili a pošlapali s gusem mužiků památku mnoha, mezi jinými i památku tohoto velkého muže, mimo jiné zakladatele československého rotariánského hnutí. Střezme odkaz těch, kteří pochopili, že svět bude lepším pouze tím, že ho budou utvářet dobří a spolupracující lidé.

Petr Andrlé

NÁŠ ČLOVĚK VE VOŇAVÉM PŘÍSTAVU (4)

V posledním zářijovém čísle jsme napsali, že člen RC Opava International Ing. Pavel Vinohradník je nejen úspěšným podnikatelem, ale zastával také řadu vysokých státních funkcí. Na jaře 2008, kdy pracoval jako ředitel jedné z divizí CzechInvestu, navštívil také Hongkong, čínsky 香港. Jelikož jde o lokalitu velice atraktivní a nám málo známou, od **15. října**, otiskujeme Pavlovy drobné, leč zajímavé heslovité zápisky a postřehy z tohoto „voňavého přístavu“ (Hèung-gáwng) jak se Hongkong v čínském nářečí, kantonštině, nazývá. V minulém čísle jste si přečetli již třetí text. **Dnes tedy další, čtvrtý.**

Zdravím při pondělku z Dálného východu! Tyto zápisky jsou sice nazvány jako Zápisky z HK 4, ale měly by se spíše nazývat Zápisky z Macaa, protože v sobotu jsem si udělal výlet do Macaa (tady v HK je to nejpoblábnější způsob, jak trávit víkend - pokud tedy nemáte práci, rodinnou oslavu nebo nejdete nakupovat - což činí zejména ženy). Takže nejdříve něco málo o Macau. **Macao** (portugalsky **Macau**) je bývalá portugalská kolonie a leží z druhé strany ústí Perlové řeky, cca 60 kilometrů západně od HK. Tvoří je poloostrov Macao a ostrůvky Taipa a Coloane a sousedí s čínskou provincií Kuang-tung. Na území 23,5 km² žije asi 450 000 obyvatel, což z ní činí oblast s nejvyšší hustotou populace na světě. Zvláštností pak je, že úřední (a tím pádem první řečí) je zde portugalština (nikoli kantonština). HK má stanoveny jako úřední řeči kantonštinu a angličtinu - obě jsou na stejné úrovni a business se dělá v obou, převažuje však angličtina. Do Macaa jsem se vypravil ze dvou důvodů:

1. nechtěl jsem celý víkend "proležet na hotelu",
2. ze všech stran jsem slyšel (jak v ČR, tak tady), že Macao je Las Vegas dálného východu.

Ještě dříve, než začnu popisovat svůj výlet, tak musím odpovědět těm, kteří srovnávají Macao a Las Vegas. Tito lidé buď:

1. nikdy nebyli v Las Vegas,
2. nikdy nebyli v Macau,
3. nikdy nebyli nikde (a to bohužel nejčastěji - z mých zkušeností "největší odborníci popř. světoběžníci, byli na místě, o kterém "zasvěceně" hovoří tak maximálně prstem na mapě. 50% věcí mají načteno a 50% věcí si vymyslí - a to bohužel neplatí jen o cestování.

Macao s L. V. prostě srovnávat nelze. Mají sice určité podobnosti [kasina zde vznikla proto, aby lidé z jiných částí (kde to je či bylo nějak zakázáno či omezeno) zde mohli utrácet a sázet své peníze - v L. V. lidé z Kalifornie, nyní z USA + zbytku světa, v Macau zejména lidé z HK, dnes z průmyslových oblastí jižní Číny + velké části Asie], ale tím tyto podobnosti končí. Zatím co L. V. bylo založeno před cca 100 lety mafiány již s cílem provozování kasin a na něj navazujícího "busenissu", Macao má tisíciletou historii a kasina jsou pro něj jakýmsi východiskem z ekonomického úpadku, který zažívalo od 1/2 19. století, kdy hlavním obchodním, bankovním a busenissovým centrem oblasti se stal na místo Macaa Hong Kong - v této souvislosti mne napadlo, že je velmi zajímavé, jak Angličané (na rozdíl od Portugalců) dokázali využít možností, které jim naskytla jejich koloniální říše a zajistit obchod mezi jednotlivými částmi své říše + z toho pochopitelně transferovat max. svých zisků do Velké Británie. Kdo neví, o čem hovořím, měl by vědět, že ještě v 1/2 19. století tvořil obchod s čínskými a indickými výrobky cca 70% celosvětového obchodu a Angličané neměli žádné zboží, které by mohli prodávat Číňanům (Číňané je prostě nechtěli) - museli platit zlatem a stříbrem. No, a protože se jim zlato a stříbro nechtělo Číňanům dávat (proč také), začali v Indii pěstovat a nakupovat opium, které prodávali Číňanům (přičemž HK a Kanton byli hlavními překladišti opia pro čínský trh). Když už bylo v Číně tolik narkomanů,

že s tím začaly být problémy, vydal čínský císař pokyn věc vyřešit - Číňané obsadili lodě a naházeli opium do moře. A tím začaly tzv. opiové války mezi Čínou a Anglií, které Číňané prohráli a museli otevřít svůj trh opiu a postoupit Anglii (resp. pronajmout na 99 let) další území okolo HK (tzv. new territories) - hezký historický příklad jak vyřešit nedostatek vlastního kvalitního zboží, že? Ale zpět k Maccau. V sobotu ráno jsem vstal a vyrazil prvním

hotelovým shuttle busem k přístavišti. Koupil jsem si zpáteční lístek (cesta tam cca 150 HKD, zpět cca 180 HKD - nevím proč, když se jede stejná trasa, ale je to tak) a po cca 5 min. čekání nás už hnali to Turbo Jetu (okřídlená loď) - lístky se kupují na konkrétní přesný čas - Turbo Jety odjíždějí každých 15 min. a jsou opravdu plně vytížené. Jen jsme usedli, už jsme vyjížděli (jak jsem říkal ve svých předchozích zápiscích, Kantonci jsou neuvěřitelně rychlí). Cesta trvala cca 1,5 hodiny a byla docela příjemná - asi tak jako na

palubě letadla, byly tam i stewardky, které nosily občerstvení. Co jsem ale zůstal překvapen, tak, že jsem musel (tak jako všichni cizinci a dokonce i Číňané z kontinentální Číny) absolvovat pasovou a hraniční kontrolu, jako by HK i Macao byly stále samostatné státy (kolonie), které nepatří k Číně. Číňané z kontinentální Číny (na rozdíl od nás, cizinců), potřebovali dokonce při vstupu do Macaa (a platí to i pro HK) něco jako víza - fakt jsem na to koukal. Cesta lodí byla příjemná a rychlá - těch 60 km mezi HK a Macaem uběhlo jako nic. Po přistání v Macau byl můj první pocit - špína a chudoba (tedy ve srovnání s HK). Vše tak nějak umolousané, opotřebované, policistům při vstupní kontrole tak nějak "neseděly" uniformy (na rozdíl od těch z HK, kteří jsou "jak ze žurnálu"), měl jsem z toho dost smíšené pocity. Když jsem vystoupil ven z odbavovacího prostoru, hned se na mně vrhlo 5 "turistických průvodců" s "nejlepšími a neocenitelnými" nabídkami a službami. Vzal jsem od jednoho z nich turistickou mapu (zdarma) a prchl před nimi ven -

omylem jsem si myslel, že si polepším. Jo prdlačky, tam se jich taky na mne vrhlo dalších 5, tak jsem zbaběle prchnul na blízké autobusové nádraží s tím, že si v klidu prostuduji mapu. Stále však u mne zastavovali taxikáři s nabídkou k odvozu - šel jsem si sednout na molo, kde jsem si v klidu prohlédl mapu a udělal válečný plán. Chytil jsem si taxi [velmi složité, postavil jsem se na molu, sešel cca 10 schodů k cestě

a už u mne 1 byl ;-)))]. Nechal jsem se odvézt k Macau Tower, 300 metrů vysoké rozhledně, ze které se z výšky 233 m provozuje bungee jumping - za skok dostanete certifikát a tričko. Je pravdou, že jsem ho na pár lidech pak v Macau viděl, ale já osobně jsem si tento zážitek raději nechal ujít. Po návštěvě věže jsem si vyšel na cestu po místních ulicích, chrámech, kostelích atd. Raději přiložím foto, než dlouze popisovat. Jen můžu říci, že Macao má na rozdíl od KH výrazně evropštější duch (a taky katolický - je vidět a podvědomě cítit, že i u nás měla katolická církev velmi silný vliv, kostely zde jsou prakticky stejné - zejména barokní - a dokonce jsem zde v jezuitském kostele objevil sochu svatého

Stanislava Kostky, který zde byl misionářem), všechno se jeví tak nějak bližší, poklidnější a v pohodě. Jen ta všudypřítomná špína a neupravenost, to bylo fakt hrozný, myslím si, že by tady měli být daleko méně "relax" a více "hurry". Dokonce jsem se raději rozhodl, že

ani neochutnám vyhlášené kuchyně Macaa (má se jednat o jakousi směs portugalské a čínské kuchyně a je tady vyhlášena jako vůbec nejlepší) a raděj jsem si na oběd zašel do KFC, protože jsem se rozhodl neriskovat žloutenku či jinou chorobu. Když to krátce popíší, HK je evidentně bohatší a plný busenissu (snaží se aspirovat na finanční centrum srovnatelné s Londýnem, New Yorkem nebo Tokiem), Macao je spíše odpočinkovým a zábavním centrem oblasti spíše srovnatelné s přímořskými oblastmi Francie, Itálie nebo

dnes už i Chorvatska. Faktem je, že dnes již i Macao jde ekonomicky kupředu, ale ještě tak před 10-15 ti lety to muselo být neuvěřitelně zanedbané hnízdo. Koloniální domy, čínské domy, moderní výstavba plná mříží Senátní (hlavní) náměstí. Ruiny katedrály sv. Pavla Kostel sv. Augustýna na Senátním náměstí. Kasina v Macau. Čím jsem však byl upřímně překvapen (mile) byla kvalita výstavy Muzea Macaa, které ukazovalo vývoj Macaa od doby (a lehce před), kdy Macao obsadili Portugalci. Bylo to moc zajímavé srovnání evropských a čínských

technologií, písma, politického zřízení, filozofie a náboženství okolo roku 1550 i s jeho kořeny. Co je zajímavé, tak v Macau muselo probíhat poměrně intenzivní míchání ras. Na

ulicích či v obchodech jsem mnohdy potkával lidi, u kterých jsem nevěděl, zda je zařadit mezi Evropany nebo Číňany, opravdu to byl problém - v HK téměř vždy víte, zda máte před sebou Evropana nebo Číňana (i když i tady se to mění - potkal jsem tady značné množství evropsko-čínských párů, zajímavé však je, že to byl vždy muž Evropan a žena Číňanka, nikdy to nebylo jinak), a také bylo zajímavé, že třeba v bistru pracovali Evropan a Číňan vedle sebe - to v HK prostě nevidíte (zde jen v busenisse). Večer, po

docela úmorném teple (bylo 24°C a trochu jsem se spálil od sluníčka) jsem prošel čtvrtí

kasin. No, musím říci, že se to s L. V. opravdu srovnat nedá. V L. V. jsou kasina soustředěna na tzv. Strip, což je široký bulvár se 3 jízdnicími pruhy oběma směry a pulzujícím životem, kde na vás ze všech stran "padají" neony, světla, hudba, venkovní

atrakce (sopka, boj pirátů, zpívající fontána) atd. Už jen sama procházka po Stripu je zážitek. V Macau nic takového není, jednotlivá kasina jsou tak nějak spolu a ne. Některá jsou dost daleko od druhých, a když k nim jdete, jdete "územím nikoho", možná za 10-15

let bude z pohledu zábavy a dojmu Macao srovnatelné s L. V., zatím však ne. Na druhou stranu zde rozdávají zdarma nealkoholické nápoje a mají super čisté toalety [obojí hojně využíváno turisty ;-)))).]. Má však dobře našlápnuto, údajně se svým obratem už rovná L. V., pokud jej již nepředčí. Osobně to příkládám neuvěřitelné vášni Číňanů pro hazardní hry. Jsou schopni prosázet velké částky během pár minut. Osobně jsem stál u stolu bacarratu, kde nějaký člověk ošacený jako "strejda ze Šumavy" prohrál během tak 10 min. v přepočtu 30 tis. Kč a ani nemrkl okem a těch stolů na bacarrat bylo v místnosti cca 30. A dalších cca 100 stolů, kde se hrály jiné hry + kasino mělo 4 patra - no šílený. Večer jsem se vydal zpět k přístavišti, protože jsem byl celodenní procházkou již znaven (Macao projdete opravdu celé pěšky, netřeba žádných taxi ani busů) na cestu domů do hotelu.

Měl jsem sice lodní lístek až na 11:00, ale zde je obvyklé, že když jedete dřív, tak vás obvykle vezmou. I mně se poštěstilo a po vystátí fronty obdobných nešťastníků jsem se nalodil na Turbo Jet a vyrazil ve 20:30 zpět do HK. A se slastným pocitem, že jsem fyzicky zcela vyřízen a duševně pln dalších zážitků, jsem ve 23:00 po koupeli uléhal do hotelového pelíšku.

Pavel Vinohradník

OPAVSKÝ ROTARIÁN – čtrnáctideník RC Opava International. II. ročník. Vychází každé druhé pondělí v nakladatelství a vydavatelství MORAVSKÁ EXPEDICE®. Odpovědný redaktor: Petr Andrle. Adresa vydavatele: Růžová 14, 746 01 Opava (rotary.opava@seznam.cz). Adresa redakce: Petr Andrle, Čeladná 711, 739 12 Čeladná. Tel.: +40 558 431 835; mobil: +420 724 100 646; e-mail: petr.andrle@rotary2240.org Toto číslo 26/2012 vyšlo dne 10. prosince 2012.